

Arrest

nr. 174 714 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 3) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 6 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2012 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu Moskou.

Betrokkenen menen dat de combinatie van verschillende elementen maakt dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden bestaan die er voor zorgen dat zij de aanvraag niet via de Belgische ambassade te Moskou kunnen indienen zoals ook andere Armeniërs verplicht zijn te doen.

Betrokkenen menen dat artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zou geschonden worden indien ze de aanvraag via de gewone procedure zouden moeten indienen.

Betrokkenen tonen echter niet aan op welke manier dit artikel zou worden geschonden indien zij zich naar Moskou begeven om aldaar de procedure op te starten. Betrokkenen menen dat hun leven ernstig in gevaar is en dat er een mogelijkheid bestaat dat zij mensonwaardig en vernederend behandeld zullen worden. Betrokkenen verwijzen hierbij naar de motieven die zij hebben voorgelegd aan de asielinstanties. Deze motieven werden echter niet weerhouden. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend.

De asielinstanties oordeelden dat er actueel geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen bestaat in Armenië behoudens uitzonderlijke gevallen. Ook de asielinstanties merkten op dat betrokkenen geen overtuigende, concrete bewijsstukken voorlegden. De asielinstanties oordeelden dat een gegronde vrees niet aannemelijk werd gemaakt en dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet concreet werd aangetoond. Betrokkenen leggen bij hun aanvraag 9bis geen bewijzen voor die de bewering dat hun leven in gevaar is en dat zij gefolterd en vernederend behandeld zullen worden, kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezden voor hun leven door een gevoelige opname van een gesprek van mensen van het Ministerie van Defensie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn.

Betrokkenen vragen de Belgische autoriteiten betrokkenen niet voor een formaliteit terug te sturen naar het land van herkomst of een derde land waar ze (eventueel tijdelijk) kunnen verblijven in afwachting van een procedure via de Belgische diplomatieke post te Moskou. Betrokkenen menen dat de ongemakken via de gewone procedure niet in verhouding staan met het beoogde doel en beoogde gevolgen. De procedure geldt echter voor alle Armeense staatsburgers. Voor hen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Bovendien is de procedure geen loutere formaliteit. Het is aan de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Moskou om dergelijke aanvragen te onderzoeken. Betrokkenen wisten ook dat hun verblijf op het Belgische grondgebied enkel werd toegestaan in het kader van de asielpcedure. Betrokkenen wisten dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Het feit dat betrokkenen sinds 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, een meerwaarde zouden vormen voor onze multiculturele maatschappij, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en enkele positieve getuigenverklaringen voorleggen, is bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen

met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst hetgeen volgens hen weinig nader uitleg behoeft. Het is echter aan betrokkenen concreet aan te tonen met welke problemen zij zouden geconfronteerd worden indien ze zouden terugkeren naar het land van herkomst of naar een land waar zij (eventueel tijdelijk) zouden kunnen verblijven. Een loutere verwijzing naar de actuele toestand in de regio van herkomst, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

Elke aanvraag vereist een grondig onderzoek dat rekening houdt met de bijzondere kenmerken van het dossier van de aanvrager(s). Men kan niet eenvoudigweg stellen dat twee op het eerste zicht gelijkaardige aanvragen automatisch leiden tot hetzelfde resultaat.

Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Deze scholing vindt momenteel plaats in illegaal verblijf. Betrokkenen tonen verder niet aan dat een scholing voor beide kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Mevrouw K. H. (...) zou ernstig ziek zijn en gehospitaliseerd. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens zou worden geschonden indien mevrouw zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen adequate behandeling/ verzorging voorhanden zou zijn. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. De aanvraag 9ter die werd ingediend op datum van 10.10.2012 was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op datum van 14.01.2013

De procedure voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging dient opgestart te worden bij de Belgische ambassade te Moskou:

Ulitsa Malaya Moltchanovka, 7

121069 Moskou

Rusland

Ambassadeur Guy Trouveroy

+7 495 780 03 31

+7 495 780 03 32

+7 495 763 55 42 Noodnummer buiten de openingsuren

Moscow@diplobei.fed.be

<http://www.diplomatie.be/moscownl> (Nederlands)

<http://www.diplomatie.be/moscowfr> (Frangais)

<http://www.diplomatie.be/moscowru> (Russisch)

Betrokkenen wensen gehoord te worden teneinde hun argumenten verder uiteen te zetten. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9.3/9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

1.3. Op 22 mei 2013 worden eerste en derde verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Duwijn Christof, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: mevrouw diende op 06.08.2010 een asielaanvraag in. De asielaanvraag werd afgesloten op datum van 14.02.2011 met een negatieve beslissing. Mevrouw nam kennis van het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op datum van 18.06.2012.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Duwijn Christof, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om te laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: mevrouw diende op 06.08.2010 een asielaanvraag in. De asielaanvraag werd afgesloten op datum van 14.02.2011 met een negatieve beslissing. Mevrouw nam kennis van het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op datum van 18.06.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 iid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en hun integrale verzoekschrift art. 9bis VrW.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich op punt 2 betreffende prangende humanitaire situaties van de nieuwe regularisatie-instructies dd. 19.09.2009 hebben gebaseerd.

Zoals vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gestoeld op punt 2 van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Dit punt heeft verwerende partij onder geen enkel beding nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05,10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tót wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en eeerond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert. onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens punt 2 van de instructie, het schoollopen. tewerkstelling en integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procédure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoekster en haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland) om aldaar geen enige zekerheid te hebben om een betrouwbare aanvraag in te stellen.

Er weze nogmaals herhaald dat verwerende partij niet het integrale verzoekschrift van verzoekers heeft onderzocht.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Pat ten derde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie en schoolgang van de kinderen buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tôt verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tôt verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid - verblijf van quasi 3 jaar - edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de eerste bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook wat betreft de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum en dat zij bovendien langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen te bewijzen dat zij deze termijn niet overschreden hebben.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit ophoudpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

*van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partijen betreft er geen elementen zijn die hen verhinderen terug te keren naar Moskou om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

2.5. Verzoekende partijen betogen dat zij zich in hoofdzaak gebaseerd hebben op punt twee "prangende humanitaire situaties" zoals vermeld in de instructie van 19 juli 2009 maar dat de verwerende partij dit punt twee niet onderzocht heeft. Zij wijzen erop dat ondanks de vernietiging van voormelde instructie de voormalige staatssecretaris en dienst vreemdelingenzaken toegezegd hebben dat deze criteria van de instructie nog steeds gelden.

2.6. Zoals verzoekende partijen evenwel terecht zelf aanstippen, is deze instructie, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"

en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de staatssecretaris en de dienst vreemdelingenzaken gesteld hebben de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het is in die optiek dan geenszins onjuist dat de verwerende partij de instructie en de daarin opgenomen criteria in casu niet toepast. Dat de staatssecretaris of de dienst vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door de criteria van deze instructie niet meer toe te passen. Waar verzoekende partijen aldus menen dat het schoollopen, tewerkstelling en integratie tot de ontvankelijkheid en gegrondheid aanleiding hadden moeten geven in kader van de instructie, is hun betoog niet dienstig om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. Zij tonen met hun betoog voorts niet aan dat de beoordeling inzake de door hen als buitengewone omstandigheden aangehaalde argumenten kennelijk onredelijk of foutief is. Zij laten immers na de motieven terzake met concrete argumenten te betwisten.

2.7. Verzoekende partijen wijzen voorts op het feit dat zij gewezen hebben op de medische toestand van verzoekster en menen dat het medisch aspect grondiger had moeten beoordeeld worden.

2.8. Aangaande de aangehaalde medische argumenten stelt de Raad vast dat verwerende partij als volgt heeft geoordeeld: *“Mevrouw K. H. (...) zou ernstig ziek zijn en gehospitaliseerd. Artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens zou worden geschonden indien mevrouw zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst omdat er geen adequate behandeling/verzorging voorhanden zou zijn. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. De aanvraag 9ter die werd ingediend op datum van 10.10.2012 was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op datum van 14.01.2013”*. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat wanneer een vreemdeling beroep doet op zijn medische toestand om aan te tonen dat een terugkeer niet mogelijk is, de verwerende partij erop wijst dat daarvoor een specifieke procedure voorzien is in de vreemdelingenwet en dat het aan de vreemdeling toekomt daarvan gebruik te maken. Het stond verzoekende partijen aldus vrij om de medische regularisatieprocedure aan te grijpen indien zij van mening waren dat medische elementen een terugkeer verhinderen. Voorts blijkt dat een medische regularisatieaanvraag in het verleden reeds werd afgewezen, en dit zelfs verschillende keren waarbij tevens werd vastgesteld dat medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is. Verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat deze motivering geen voldoende antwoord biedt op hun argumentatie en dat verwerende partij de medische situatie grondiger had moeten bestuderen.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt hebben de verzoekende partijen via de indiening van hun aanvraag de mogelijkheid gekregen alle elementen aan te brengen die zij nuttig achten. Verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden als zou de verwerende partij alsnog hen direct en persoonlijk om inlichtingen hebben moeten verzoeken.

2.10. Verzoekende partijen menen voorts dat hun integratie en het schoollopen van de kinderen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen.

2.11. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur en dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit Moskou een aanvraag in te dienen.

De stelling voorts van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

2.12. Waar verzoekende partijen ook verwijzen naar het schoollopen van de kinderen, meent de Raad dat zij er opnieuw aan voorbijgaan dat in de ontvankelijkheidsfase van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de vraag zich enkel stelt of de aanvraag al dan niet in het buitenland kan worden ingediend. Nu verzoekende partijen niet betwisten dat scholing kan verkregen worden in het land van herkomst, maken zij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.13. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.15. In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.16. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel¹

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun quasi 3 jarig gedoogd en deels legaal verblijf in België, de ernstige medische situatie van verzoekster, de schoolgang van de kinderen, hun uitstekende integratie - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

2.18. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat hun integratie, de medische situatie van verzoekster en het schoollopen van de kinderen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

2.19. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit is gebleken dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat voormelde aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Hetzelfde kan gezegd worden over het evenredigheidsbeginsel.

2.20. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER